

κογχυλίων και δὲν ἀπαξιοῦμεν, περαινόντες τὸν λόγον καὶ εἰπόμεν, ὅτι πολλὰ μαλακία παρέχον ἡμῖν ἐνδιεφέρον πραγματικώτερον. Ἡ θάλασσα ῥίπτεται καθ' ἑκάστην ἐφ' ἑλάντων ἀκτῶν τῆς ἀναρρήθητου ποσότητα διθῶρων ἐξαιτίας τροφῆς, εἶδος μάνιας, ἣν οἱ πτωχοὶ πολλέγουσιν ἀκόπως, καὶ ἐξ ἧς ἐνμέρει τρέφονται τὰ δστρεϊδία καὶ τὰ μύδια παρατίθεται ἐπὶ ὄλους τὰς τραπέζας, διὰ δὲ τοῦ βρυστοῦ τοῦ ἐκκρέοντος ἐκ τῆς σπησίας κατασκευάζεται ἡ σπησία (χρῶμα) καὶ τὸ Σινικὸν μέλαν, χρώματα πολυτιμώτατα εἰς τὰς τέχνας. Εἰς τινὰς χώρας ὅπου ὁ πηλὸς εἶνε σπάνιος, συναθροίζουσι κογχύλια, καθὼς τὰς στρόμβους εἰς τὴν Μαρτινίκαν, τὰς πεταλίδας εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Περῶν, ὅπως μετατρέψωσιν αὐτὰς εἰς τίτανον καθαρωτάτην, καὶ ἐπιζήτητον διὰ τὴν χρῆσιν τῆς. Τέλος ἡ μάργαρος, ἡ ὄλη ἐκείνη ἡ στιλπνὴ καὶ μεταλλικὴ ἢ κοσμοῦσα τὴν ἐπιφάνειαν δστρεϊδίων τινῶν, εἶνε ἐν χρέσει, ὡς γνωστόν, εἰς κατασκευὴν ἀπείρων πολυτίμων κοσμημάτων. Πάντες γινώσκουσι τὰ φαντασιώδη κύπελα καὶ τὰς ἐξαιτίας καμέας, αἱ κατασκευάζουσι διὰ τινῶν κογχυλίων; καὶ πόσον εἶνε ὄφραιοι καὶ πολυτίμοι οἱ λευκοὶ μάργαροι οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τινὰ εἶδη διθῶρων, καὶ τοῦ; ὁποῖους ἀλιεύουσιν εἰς τὸν μυχρὸν τοῦ Περσικοῦ κόλπου.

ΤΙΜΗ ΑΙΜΑΤΟΣ.

ΑΠΟΛΟΓΟΣ.

Τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἔλαβε χώραν τὸ ἐπόμενον συμβῆν δὲν δύναμαι νὰ ὀρίσω. Λέγω μόνον ὅτι πρὸ μακροῦ χρόνου συνέβη.

Καταλείποντες τὴν Βισκαϊάν ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὴν Ἀρχαίαν Καστιλίαν, καὶ ὀδύων τὴν ἄγουσαν εἰς Μαδρίτην ἀπαντᾷ πόλιν, Μιράνδαν τοῦ Ἑβρου καλουμένην προχωρῶν δ' ἐνταῦθεν τινὰς λεύγας εἰσέρχεται εἰς τὰ ὄρη τῆς Ὀκας, κλάδον τῆς Ἰβερικῆς, μεγάλης ὀρέων σειρᾶς διατεμουμένης ὅλην τὴν Ἰσπανίαν. Τὰ μακρὰ καὶ οὐρανομήκη ταῦτα ὄρη σχηματίζουσι φρικώδεις φάραγγας, βράχους ἀποτόμους καὶ βαθεῖας κοιλάτητας, ὧν τὰ ἄθλια φυτὰ οὐδέποτε ἔτυχον θωπιωτικῆς τοῦ ἡλίου ἀκτίως.

Κατὰ συγκερασμένην τινὰ ἐσπέραν φθινοπώρου, δώδεκα ἄνθρωποι, οὗς ὁ ἰμάνισμὸς ἐπρόδιδεν ὡς ληστὰς τῶν ὀρίων ἐκείνων, συναθροίσθησαν ἐν τινὶ χῆματι σχηματιζομένῳ ὑπὸ τοῦ βράχου, ἔχοντι πεσσαράκοντα περίπου ποδῶν βάθος, καὶ οὗ ἢ ὑπὸ ὑψηλῶν ὀρέων ἀπαγορευομένη προσπίλασις, τοσοῦτον καθίστατο ἀδύνατος, ὥστε εἰς τοὺς ληστὰς ἐκείνους καὶ εἰς τὸν Θεὸν ἦτο μόνον γνωστή.

Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τούτων, ὑπάρχει εἰς διακρινόμενος τῶν λοιπῶν διὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ χαρακτηριζομένου θηριώδους μεγαλείου ὁ ἀγὴρ οὗτός εἶναι ὁ ἀρχηγός, ὁ γενναῖος Ἑμμανουὴλ Ἀγουίλας, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, τὰ μέλη εἰσὶν εὐφρωτος, τὸν ὀφθαλμὸν δευδερεχθῆς ὡς ὁ ὑψιπέτης αἰετὸς,

παρ' οὗ καὶ τὸ ὄνομα (1) ἢ ἡ μελανόθριξ αὐτοῦ κόμη, λευκαῖσιν ἐπὶ κατὰ θίσις τῆματα, προαγγέλλει τὴν παρρακμήν, τὸ δὲ μελαγγύρον αὐτοῦ πρόβωτον, συνήθως εὐχαρί, προδίδει τὴν ἐσπέραν ταύτην βατάνους ἐπιπόδου τινὸς ἰδέσεσθαι. Ὑπεύθυτος ἐξ ἐρυθροῦ ἰριούχου, χιτῶν καὶ ἀναξυρις ἐκ μέλανος μεταξοποτίλου, κεκοσμημένα ἀμφότερα διὰ κόμβων καὶ ποικιλιμάτων ὄργυρων, ἀποτελοῦσι τὴν ἐνδυμασίαν αὐτοῦ· περὶ τὴν ὄσπον φέρεται ταινίαν δερματίνην ἀντιθῆκης νομισμάτων ἢ κολύδρων ἐκ πυρίτιδος· ἀντὶ καλύμματος δὲ φέρει εὐμέγχιθες λευκόφαρον σκιάνιον, περιβεβλημένον ὑπὸ ἐρυθρᾶς ἐκ μεταξοπίλου ταινίας, ἐφ' ἧς προσκεκόλληται μικρὸν ὁμοίωμα τῆς Παρθένου ὡς ὑποθημασίαν δὲ ἐμβάδας δερματίνους καὶ περιπόδια ἐκ μετάξης κεκαλυμμένα διὰ δερματίνων ταινιῶν, ἀρχομένων ἀπὸ τοῦ ἀστραγάλου καὶ ληγουῶν περὶ τὸ γόνυ. Ὅπως μὴ δὲν παραλείψωμεν, ἀνυφίρουσιν καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ τραχήλου αὐτοῦ κρεμαμένην χρυστὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τῆς Κομποτέλλης, ἣν ἐπὶ πενήτηκοντα ἔτη οὐδὲ στιγμήν ἐγκατέλιπε.

Τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἡ παρούσα διήγησις ἀρχεται, ὁ Ἀγουίλας καθῆται ἐπ' ἄκρας βράχου. Διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς κρατεῖ ἰσχυρῶς τὸ πλατύσμον πυροβόλον τοῦ ἰσθριγμένου ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ αὐτοῦ σκέλους, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας, ἧς ὁ ἀγκῶν ἐπὶ τοῦ γόνατος, ὑποσηρίζει τὸ κτήρες καὶ σύννουσιν αὐτοῦ μέτωπον· κατὰ συνεχῆ διαλείμματα, ἀνυφί τὴν κεφαλὴν καὶ ῥίπτει περὶ ἑαυτὸν βλέμματα πλήρη πικρίας. Εἶτα βλέπων τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ ἀφῶνος, ἀκινήτους καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχοντας προσηλωμένους ἐπὶ τῶν χειλέων του, ἀποσφύρει βιαίως ἀπ' αὐτῶν τὸ βλέμμα, καὶ ἀναλαμβάνει τὴν σκυθρωπὴν αὐτοῦ στάσιν, μελαγχολικώτερος καὶ μᾶλλον καταβεβλημένος ἢ πρότερον. Αἶφνης, μετὰ μακρὰν σιωπὴν, καθ' ἣν δὲν ἤκούετο ἢ ὀψόκοφος συρισμὸς ὕδατος χερομένου ἐντὸς φάραγγος εἰς ὀλίγων θημάτων ἀπόστασις ἀπ' αὐτοῦ, οἱ ληστὰς βλέπουσι τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν ἀνυφύοντα βιαίως τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀκούουσιν αὐτὸν ὑποτραυλιζόντα μετὰ πνιγνῆς φωνῆς καὶ εἶδος λύτσης ἀπρὸς νὰ δυθῆ τέλος. Τότε ὁ Ἑμμανουὴλ φέρει τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ διὰ τῆς συντόμου καὶ θροντώδους ἐκείνης φωνῆς, δι' ἧς αἱ διαταγαὶ αὐτοῦ οὐδέποτε παρβιάσθησαν, εἶπε πρὸς τοὺς προσεκτικοὺς ἀνθρώπους του.

— Παιδιὰ, εἰκοσι ἔτη εἶναι σήμερον ἀφ' οὔτου εἶμαι ἀρχηγός σας· ἐκάμαμεν μαζί θαύματα ἀνδρίας καὶ κατορθώματα ὑπεράνθρωπα διὰ τοῦτο καὶ ἐτρέξαμεν κινδύνους τρομερούς· ποτὲ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ληστικῆ βίου μας δὲν εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ ἐπομένη ὥρα ἤθελεν ἤχηται εἰς τὰ ὄτα μας, καὶ μολαταῦτα εἰς διάστημα εἰκοσιπέντε ἐτῶν, καὶ ἂν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ θανάτου κάθενος τῶν ἀδελφῶν μας, λύπη σκληρὰ δι' ἡμᾶς τοὺς δυστυχεῖς πρόσφυγας, οἵτινες ἔχομεν καρδίαν περιβεβλημένην ἀπὸ σίδηρον, ποτὲ, ὦ! ποτὲ δὲν εἶδατε εἰς ἐμὲ τὸ σκυθρωπὸν αὐτὸ καὶ σκεπτικὸν ὄφρος· ναι, παιδιὰ, εἶναι στιγμήν εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἀν-

(1) Aguila Ἰσπανιστὶ σημαίνει τὸν αἰετὸν,